

Hakaik-i imaniyeden bir meselenin inkişafını, binler ezvak ve mevacid ve keramata tercih ederim

Beşinci Mektup

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَ إِنَّ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Silsile-i Nakşî'nin kahramanı ve bir güneşi olan İmam-ı Rabbanî (ra) Mektubat'ında demiş ki: "Hakaik-i imaniyeden bir meselenin inkişafını, binler ezvak ve mevacid ve keramata tercih ederim."

Hem demiş ki: "Bütün tarîklerin nokta-i müntehası, hakaik-i imaniyenin vuzuh ve inkişafıdır."

Hem demiş ki: "Velayet üç kısımdır: Biri velayet-i suğra ki meşhur velayettir. Biri velayet-i vustâ, biri velayet-i kübradır. Velayet-i kübra ise veraset-i nübüvvet yoluyla, tasavvuf berzahına girmeden, doğrudan doğruya hakikate yol açmaktır."

Hem demiş ki: "Tarîk-i Nakşî'de iki kanat ile sülûk edilir." Yani hakaik-i imaniyeye sağlam bir surette itikad etmek ve feraiz-i diniyeyi imtisal etmekle olur. Bu iki cenahta kusur varsa o yolda gidilmez.

Öyle ise tarîk-ı Nakşî'nin üç perdesi var:

Birisi ve en birincisi ve en büyüğü: Doğrudan doğruya hakaik-i imaniyeye hizmettir ki İmam-ı Rabbanî de (ra) âhir zamanında ona sülûk etmiştir.

İkincisi: Feraiz-i diniyeye ve sünnet-i seniyyeye tarîkat perdesi altında hizmettir.

Üçüncüsü: Tasavvuf yoluyla emraz-ı kalbiyenin izalesine çalışmak, kalp ayağıyla sülûk etmektir. Birincisi farz, ikincisi vâcib, bu üçüncüsü ise sünnet hükmündedir.

Madem hakikat böyledir, ben tahmin ediyorum ki eğer Şeyh Abdülkadir-i Geylanî (ra) ve Şah-ı Nakşibend (ra) ve İmam-ı Rabbanî (ra) gibi zatlar bu zamanda olsaydılar, bütün himmetlerini, hakaik-i imaniyenin ve akaid-i İslâmiyenin takviyesine sarf edeceklerdi. Çünkü saadet-i ebediyenin medarı onlardır. Onlarda kusur edilse şakavet-i ebediyeye sebebiyet verir. İmansız cennete gidemez fakat tasavvufsuz cennete giden pek çoktur. Ekmeksiz insan yaşayamaz fakat meyvesiz yaşayabilir. Tasavvuf meyvedir, hakaik-i İslâmiye gıdadır.

Eskiden kırk günden tut tâ kırk seneye kadar bir seyr ü sülûk ile bazı hakaik-i imaniyeye ancak çıkılabiliirdi. Şimdi ise Cenab-ı Hakk'ın rahmetiyle, kırk dakikada o hakaik-i imaniyeye çıkılacak bir yol bulunsa o yola karşı lâkayt kalmak, elbette kâr-ı akıl değil.

İşte otuz üç adet Sözler, böyle Kur'anî bir yolu açtığını, dikkatle okuyanlar hükmediyorlar. Madem hakikat budur; esrar-ı Kur'aniyeye ait yazılan Sözler, şu zamanın yaralarına en münasip bir ilaç, bir merhem ve zulûmatın tehacümatına maruz heyet-i İslâmiyeye en nâfi' bir nur ve dalalet vâdilerinde hayrete düşenler için en doğru bir rehber olduğu itikadındayım.

Bilirsiniz ki: Eğer dalalet cehaletten gelse izalesi kolaydır. Fakat dalalet, fenden ve ilimden gelse izalesi müşküldür. Eski zamanda ikinci kısım, binde bir bulunuyordu. Bulunanlardan ancak binden biri irşad ile yola gelebilirdi. Çünkü öyleler kendilerini beğeniyorlar hem bilmiyorlar hem kendilerini bilir zannediyorlar. Cenab-ı Hak şu zamanda, i'caz-ı Kur'an'ın manevî lemaatından olan malûm Sözler'i, şu dalalet zındıkasına bir tiryak hâsiyetini vermiş tasavvurundayım.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Said Nursî